

RAŤAFÁK MALONE

NAJHORŠÍ ŠKOLSKÝ VÝLET V ŽIVOTE

Ratafák Malone

Najhorší školský výlet v živote

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.albatros.sk

www.albatrosmedia.sk

Barry Hutchison

Taťafák Malone – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

RAŤAFÁK MALONE

NAJHORŠÍ ŠKOLSKÝ VÝLET V ŽIVOTE

Neobyčajnej redaktorky Jane Harrisovej
~ Barry Hutchison

Mojim rodičom Dawn a Daveovi, hoci mi nikdy
nekúpili Furbyho
~ Katie Abeyová

Z anglického originálu *Beaky Malone – Worst Ever School Trip*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Stripes Publishing, 2017,
preložila Tamara Chovanová

Vydalo vydavateľstvo Albatros v Bratislave v roku 2017
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1568

Jazyková úprava Mária Pavligová

Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková

Sadzba Amos Typografické studio s. r. o.

Technická redaktorka Petra Mejstříková

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2017. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA

Text copyright © Barry Hutchison, 2017

Illustrations copyright © Katie Abey, 2017

Translation © Tamara Chovanová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0138-9

ISBN e-knihy 978-80-566-0230-0 (1. zverejnenie, 2017)

RAŤAFÁK MALONE

NAJHORŠÍ ŠKOLSKÝ VÝLET V ŽIVOTE

BARRY HUTCHISON

ILUSTROVALA KATIE ABEYOVÁ

Albatros

RÍŠA

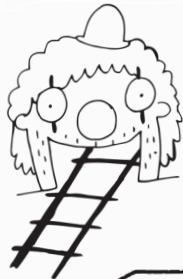
VEDOMOSTÍ

ASTRONOMICKÉ KOLESO

Clumsova
železnica

cesta násobilkou
času

Kruh štvorcov

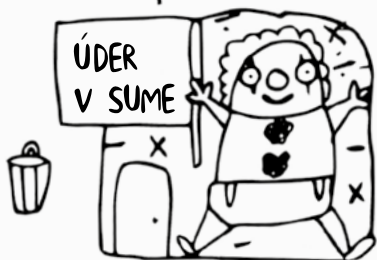
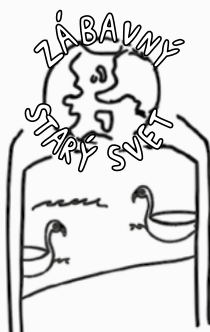
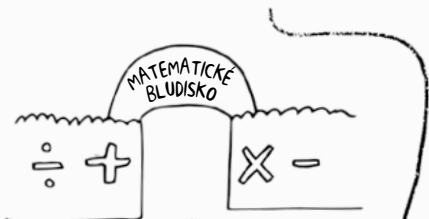
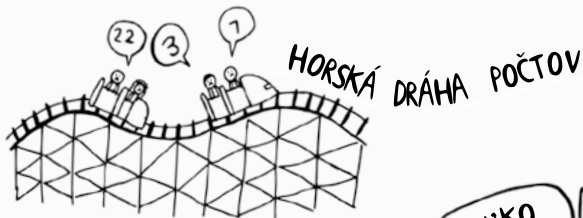

KDE SI,
UMENIE?

SILA ZEMSKET
PŘÍTAŽLIVOSTI

KAPITOLA 1

PODPIS RODIČOV

Bola predpoludňajšia prestávka a takmer celý čas som sa skrýval pred... no, v podstate pred všetkými.

Sedel som na zadnom

nárazníku školské-

ho mikrobusu,

mimo dohľadu,

keď sa zbo-

ku vynorila

hlava môjho

najlepšieho

kamoša

Thea.

„Tu si!“ zvolal a od úst mu lieta-
li omrvinky z hrianky, ktorú chrúmal.
Vedel som, že tá hrianka môže pochá-
dzať iba z jedného miesta.

„Bol si v jedálni?“ spýtal som sa.

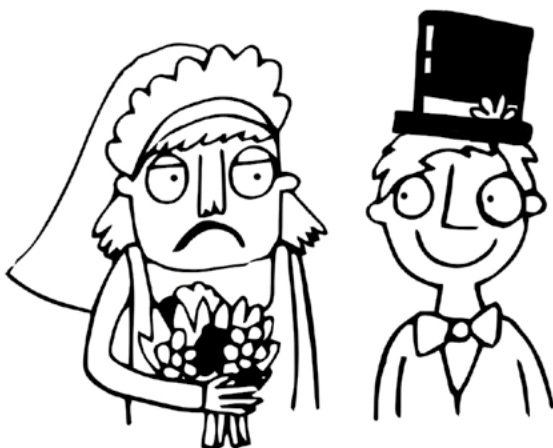
Theo prikývol a ďalej chrúmal.

„Bola tam slečna Gavistocková?“ chcel som ve-
dieť.

Theo zastonal. „Už zasa?“

Slečna Gavistocková bola jedna z kuchárov
v školskej jedálni. Pred pár dňami som sa priznal,
že sa mi páči, a odvtedy som to spomínal pri kaž-
dej príležitosti – hoci som sa veľmi usiloval neho-
voriť to.

„Rád by som sa s tou ženou oženil,“ dodal som.
„Každý deň jej budem variť večeru a budem ju po-

dávať na špinavej plastovej tácke. A pritom na ňu budem gániť ako ona. Ale sa nasmejeme!”

„Čo to trepeš? Sklapni!” napomenul ma Theo. „Prestaň tárať o slečne Gavistockovej. Je to uletené.”

Zazvonil zvonec. Vstal som a obaja sme sa šuchtali ku školskej bráne, ale držali sme sa vzadu, aby som sa náhodou nikomu neprihovoril.

„Viem, ale nemôžem si pomôcť!” pripomenul som Theovi. „Ver mi, najradšej by som nehovoril deväťdesiatdeväť percent toho, čo mi v posledných dňoch vychádza z úst.”

Pravdupovediac, uplynulo deväťdesiatdva hodín odvtedy, čo som naposledy klamal.

Predtým som bol na klamanie čosi ako odborník. Keby udeľovali čierne opasky za výmysly, ja by som bol majster so siedmym Danom. Ale to sa zmenilo, odkedy som vstúpil do hrdzavej plechovej kabínky, z ktorej sa vyklúľ jediný stroj na pravdu na svete.

Odvtedy som nedokázal vypustiť z úst jediné klamstvo.

Bola streda ráno a celé dva dni školy som prežil tak, že ma spolužiaci tri razy mierne zbili, učiteľka ma dva razy napomenuli a raz ma nakopala topánkou s klinovým podpätkom Helga Morrisová, ktorá chodila o ročník vyššie. Všetci vravia, že sa patrí hovoriť pravdu, ale keď sa toho držíte, môžete mať iba problémy.

Napríklad je pozoruhodné, ako sa ľudia vedia uraziť, keď im poviete, že im páchne z úst alebo

smrdia. Najmä ak ide o vášho riaditeľa a v tom čase sa koná ranné zhromaždenie.

A vy stojíte na stoličke a kričíte.

Ale to, že nemôžem klamať, nie je môj jediný problém. Nech so mnou tá kabínka urobila čokoľvek, znamená to, že mám ťažkosti udržať v sebe pravdu. Akoby tam vždy bola a čakala, aby mohla vyjsť

najavo v najhoršej nožnej chvíli. Ticho sedím za stolom a venujem sa svojej práci, keď sčista-jasna oznámim, že plánujem odpisovať od niekoho, kto sedí vedľa mňa, alebo že som práve prilepil na spodok lavice mimoriadne lepkavý šušeh.

Našťastie na väčšine hodín sedím vedľa Thea. Theo vie, že nedokážem klamať, a veľmi mi pomáha kryť ma – hoci som už nechtiac prezradil takmer všetky tajomstvá, čo mi povedal, vrátane toho, že

ŠUŠEŇ

sa narodil so šiestimi bradavkami a štyri z nich mu museli chirurgicky odstrániť, keď mal dva roky.

Vlastne najmä to.

Tak teda ako hovorím, bola streda ráno. S Theom sme prišli na ďalšiu hodinu a ja som nútil svoje ústa, aby zostali zatvorené, kým sme sa usadili na svojich miestach.

„Idete neskoro,“ napomenula nás pani Doddsová a pozrela ponad polovičné okuliare.

„Šiel som veľmi pomaly,“ priznal som sa. „Úmyselne.“

Tvár pani Doddsovej potemnela. Zložila si okuliare a dala ich na stôl. „Je to pravda?“

„Áno,“ potvrdil som. Zahryzol som si do pery, ale nevedel som si pomôcť. „Naschvál som kráčal

pomalšie ako všetci ostatní, aby som prišiel nesko-
ro.“

Theo zdvihol ruku. „Snažil som sa ho posúriť.“

„Nie, nesnažil,“ namietol som.

„Trochu som to skúšal,“ bránil sa Theo chabo.

Pokrútil som hlavou. „Naozaj nie.“

„Vieš, Dylan, práve som si na čosi spomenula,“
povedala učiteľka. „Ešte si s tebou musím niečo
vybaviť.“

Väčšina triedy už na mňa síce hľadela, ale teraz
som sa stal stredobodom pozornosti. Nervózne

som sa zahniezdil na stoličke. „Áno?“ zatiahol som
a vnútri mi bublali slová. „Ide o to, že som vám
oblepil auto potravinovou fóliou?“

Pani Doddsová zhíkla a vyvalila oči. „Tú fóliu som dávala dolu celé hodiny. To si bol ty?“

„Áno. Ja a Theo,“ ukázal som naňho palcom. „Pomáhal mi.“

„Tak teda ďakujem, Raťafák,“ zamrmlal Theo.

Pani Doddsová na nás prižmúrila oči. „O tom sa porozprávame neskôr,“ vyhlásila mrazivo. „Mala som na mysli, že si mi neodovzdal domácu úlohu.“

„Aha, o to ide. Zožral mi ju môj pes,“ odvetil som.

Učiteľka vzdychla. „Zožral ti ju tvoj pes? Nič lepšie si nevedel vymyslieť? Myslíš si, že som včerajšia, Dylan?“

„Ale je to pravda!“ namietol som. „Naozaj ju zožral môj pes.“

„Psy nežerú domáce úlohy!“ vyprskla pani Doddsová.

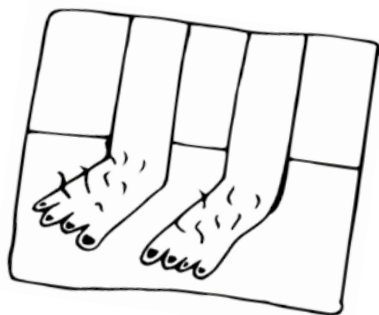
„To nepoznáte môjho psa,“ vyhlásil som. „Ten zožerie čokoliek. Stačí ho chvíľu nechať samého pri telke a zožerie aj tú.“

Niektorí spolužiaci sa na tom zachechtali, ale myslel som to vážne. Kazisvet bol veľká nemecká doga s ešte väčším apetítom. Za deň zožral viac, než celá naša rodina za týždeň, ale vždy pátral po niečom, čo by mohol zhltnúť. Vráťane mojej domácej úlohy, ceruziek a pri jednej pamätnej príležitosti mi zožral aj školský batoh.

„A čo súhlas rodičov na školský výlet?“ spýtala sa pani Doddsová a zdvihla jedno sivé obočie.

„Predpokladám, že aj ten zožral pes.“

„Nie,“ pokrútil som hlavou. „Ten mi sestra napchala do úst, keď som zavesil na Instagram fotku jej prstov na nohách.“

chlpaténohytrola
sestrinenohy

Učiteľka na mňa chvíľu len bez slova hľadela.

„Má fakt chlpaté prsty na nohách,“ vysvetľoval som. „Ako trol.“

Trieda sa zasmiala. Pani Doddsová sa poobzerala, očividne sa bála, že prepukne chaos ako vždy.

„Aha, pozrite. Ukážem vám ich,“ načiahol som sa za mobilom.

„To nebude potrebné,“ namietla rýchlo. „Teraz sa všetci vráť-

me k svojej práci. Dylan,

ty si na konci hodiny vezmi

iný papierik na súhlas ro-

dičov.“ Predklonila sa do-

predu na stoličke a ruky

spojila na stole. Pery

sa jej mier-

ne vykrivili

do úsmevu.

„Ale ak mi

ho neprine-

sieš podpísa-

ný do konca

obeda, môžeš zabudnúť na zajtrajší výlet do Sveta vzrušenia.“

S Theom sme stáli v rade v jedálni, zvierali prázdne tácky a podchvíľou sa posunuli dopredu. Podarilo sa mi prísť do jedálne a za celý ten čas som nikoho neurazil, a hoci by sa to patrilo osláviť, úporne som premýšľal o školskom výlete. Bolo vylúčené, aby som pani Doddsovej priniesol papierik s maminým alebo otcovým podpisom pred koncom obeda.

„To nie je fér,“ mrmlal som. „Ja som sa na to fakt tešil. Chápeš, ako často sa človek dostane so školou do zábavného parku?“

„Každý rok,“ poznamenal Theo.

„Áno, máš pravdu,“ pripustil som, keď sme znova o krok postúpili.

„Nemôžeš podpis sfalšovať?“ spýtal sa Theo.

Ohromene som naňho pozrel. „Prečo som na to nepomyslel?“ zhodil som batoh z pleca. „Theo, ty si fakt inteligentný chalan!“

„Ehm... ďakujem,“ odvetil Theo. „Hoci si mohol povedať, že som génius.“

Pokrútil som hlavou a siahol do batoha. „Nezabúdaj, že neviem klamať. A ty rozhodne nie si génius. Teda nemáš k tomu ani blízko. Možno existuje druh opice...”

„No dobre, dobre,“ vyprskol Theo. „Chápem!”

Položil som tácku na zábradlie, vybral papierik a dal ho na Theovu tácku, držal ju v správnej výške, aby som sa k nej mohol skloniť. „Tak teda hor

sa na to,“ s rozma-
chom som vybral
pero. Snažil som sa
priložiť špičku na
papierik, ale zastala
centimeter od neho.

„Dokelu, to je
divné,“ zamrmlal
som. Skúsil som to
znova, ale nech som
sa akokoľvek snažil,
nedokázal som donútiť pero, aby sa dotklo papie-
ra. Akoby mi v tom bránila nejaká neviditeľná sila.

Položil som si ľavú ruku na pravú a pokúšal sa ju donútiť k poslušnosti. Ruka sa zatriasla, ale neposlúchla.

Theo sa obzrel na rad za nami. „Čo tam toľko robíš? Švihaj.“

„Ja... to nedokážem,“ zastonal som a potom mi čosi napadlo. „Zdvihni trochu tú tácku.“

Theo ju zdvihol vyššie. Vtedy sa zdvihla aj moja ruka a znova vznikla medzera medzi perom a papierikom.

„Uf, to nemá zmysel,“ vzdychol som. „Tá hlúpa sila pravdovravnosti mi nedovolí sfaľšovať podpis. Vieš čo? Skús to ty,“ navrhol som a podal mu pero.

„Netuším, ako vyzerá podpis tvojej mamy,“ po-dotkol Theo.

„Tak skús otcov,“ nadhodil som.

„Ani ten nepoznám!“

„Taká čarbanica a potom čiara. Cik-cak.“

„No jasné, to si mi veľmi pomohol,“ zavrčal Theo. „Už si to viem živo predstaviť, vážne.“

Vzdychol som a strčil pero do vrecka. Bolo to márne. Keby si Theo iba predstavil podpis mojej

mamy alebo otca, pani Doddsová by okamžite vedela, že sme ho sfaľšovali. „Ach jaj! Zdá sa, že školského výletu sa napokon nezúčastním,“ vzdychol som.

Chalan v rade predou mnou si šiel pohľadať stolič a ja som sa ocitol vpredu. Zrazu bol školský výlet ten najmenší problém. Predou mnou sa vynoril anjel.

„No super. A je to tu,“ zamrmlal Theo.

Ešte aj ja som musel priznať, že slečnu Gavistockovú nemožno označiť za konvenčne príťažlivú. Obe ramená má potetované, plecia ako zápasník a na tvári má vždy posmešný úškrn, akoby jej niečo smrdelo pod nosom. A predsa ma na nej od prvého stretnutia čosi fascinovalo.

„Čo chceš?“ spýtala sa ma a vzala do ruky obitý tanier.

Cítil som, ako mi v hrdle bublú slová. *Vás, slečna Gavistocková! Vás chcem! Áno, zrejme dokážete rozraziť betón rukou a raz som vás videl, ako kýchate do fazule, ale chcem sa s vami oženiť, slečna Gavistocková. Ja...*

„Chce len trochu hranolčekov,“ Theo pristúpil pred mňa, prv než som sa zmohol na slovo. Naklonil som sa pred neho a otvoril ústa, že požiadam tú ženu o ruku, ale Theo ma rýchlo umlčal. „Aha, tam je Jodie,“ ukázal k stolu, kde obedovala moja staršia sestra. „Možno by si ju mal zahanbiť,“ navrhol a ukradomky pozrel na slečnu Gavistockovú. „Chápeš, prv než zahanbíš seba.“

Vďačne som sa na Thea usmial. Vďaka svojmu najlepšiemu kamošovi a kumpánovi som sa vyhol ďalšej ponižujúcej príhode.

„Nie som tvoj kumpán,“ ohradil sa Theo.

„Hopla! To som povedal nahlas?“

„To ty si môj kumpán, keď už,“ poznamenal Theo.

Potľapkal som ho po pleci. „Správne. To si môžeš nahovárať,“ vyhlásil som a náhlil sa cez jedáleň, potom som si sadol rovno oproti Jodie. Bola zabraná do rozhovoru s dvoma kamoškami, a keď uvidela, ako sa na ňu škerím, zastonala. „Čo chceš?“

„Ahoj, Jodie,“ rozžiaril som sa. „Ahojte, Jodine kamošky, ktorých mená si nepamätám.“

„Anka a Dawn,“ povedala Jodie. „Tak čo chceš?“

Prešiel som pohľadom z Anky na Dawn a späť. Negánili na mňa ako Jodie. V skutočnosti sa obe tvárili celkom priateľsky. Škoda, lebo práve som si na niečo spomenul.

Priložil som si dľaň na ústa, prv než som to oznámil. Jodie ešte väčšmi zagánila. „Čo to stváraš?“

„Mmmpf tmm mpppf,“ brblal som.

Jodie sa ku mne naklonila a odtiahla mi ruku.

„Čo?“

„Čítal som tvoj denník,“ vyhrkol som a znova si zakryl ústa, než som stihol povedať viac.

„Áno, viem,“ zavrčala Jodie. „A čo má byť?“

Hlavou som ukázal na Anku a Dawn. „Nmmmf abfff tmm.“

Jodie pozrela na mňa. Potom na Anku. Napokon na Dawn. Videl som, ako sa jej výraz mení zo zmäteného na zhrozený.

„Padaj!“ vyhlásila a ukázala preč od stola. „Padaj, Raťafák! Okamžite!“

Ankina jemná tvár sa zamračila. „Čo sa deje?“ spýtala sa s miernym poľským prízvukom.

„Nič,“ odvetila Jodie. Naklonila sa ku mne. „Raťafák, varujem ťa,“ zašepkala. „Zabijem ťa. Doslova ťa zabijem. Touto lyžičkou.“ Zdvihla dezertnú lyžičku a tak ju zovrela, až jej obeleli hánky.

„Neplánujem nič povedať,“ oznámil som cez medzeru medzi prstami. „Ale ak to urobím, nebude to moja vina. Nezabúdaj, že to ty si ma strčila do stroja madam Shirley. Ty si chcela, aby som prestal klamať.“

„Ako som mala vedieť, že to bude fungovať?“ zasyčala Jodie. „Myslela som si, že je to len bláznivá stará žena.“

„Veď to aj *bola* bláznivá stará žena,“ podotkol som. „Ale aj tak to fungovalo.“

Anka a Dawn pozerali z jedného na druhého a usilovali sa pochopiť, o čom hovoríme.

„Padaj, Raťafák,“ odháňala ma Jodie.

Už som chcel vstať, keď mi čosi zišlo na um. Theo možno nevedel sfaľšovať mamin podpis, ale Jodie to vie.

Trochu som odtiahol ruku. „Okej, odídem, ale iba ak pre mňa niečo urobíš.“ Posunul som k nej po stole papierik. „Potrebujem podpis.“

Jodie pozrela na papierik. „Potrebuješ podpis mamy alebo ocka.“

„Kohokoľvek z nich, ktorého podpis dokážeš sfaľšovať.“

Jodie odfrkla. „To určite! Aby ma prichytili pri švindľovaní? Ani náhodou.“

Pozrel som na Anku a Dawn, obe sa tvárili načisto zmätene.

Jodie položila ruku na papierik a pritiahla si ho po stole k sebe. „No dobre!“ Vybrala pero a načmárala podpis. „Tu máš! A padaj!“

„Ďakujem, sestrička,“ odkryl som si ústa. Vstal som vo chvíli, keď si Theo sadol. „Tak poď, kumpán. Pohládáme si iné miesto na sedenie.“

„Nie som tvoj kumpán,“ namietol Theo a znova vstal.

Usiloval som sa odvrátiť. Naozaj som sa usiloval. Ale prv než som stihol vykročiť k inému stolu, cítil som, ako sa mi ústa otvorili samy od seba. Pozrel som na Anku a ukázal som na Dawn.

„Bozkávala sa s tvojím frajerom,“ povedal som. „Dva razy.“ Prstom som ukázal na Jodie. „Ona o tom vedela.“

Anka zhíkla. Dawn sa začala brániť.

Obrátil som sa k Jodie, vyzerala, akoby išla vybuchnúť. „Sorry,“ naznačil som jej ústami. „Jednoducho to zo mňa vyšlo.“

Odbehol som vo chvíli, keď sa začal krik a trhanie vlasov. Napriek násiliu, ktoré za mnou vypuk-

lo, som sa cítil lepšie. Papierik som mal podpísaný. Pôjdem na výlet do Sveta vzrušenia!

Ak ma predtým nezabije sestra.

